

A MARIA DEL MAR BONET

Còdols, palmes, xiprers que encleden les solades de la fruita, i el vent, llum d'oliveres, les plomes de la griva alabatent-se als dits de l'argelaga i l'espígol i la camamilla lluent de juny i la ufanor dels sementers i els guarets que érem, encara els seus noms, vells, i els seus camins, de carro, i les sínies. I, enllà d'aquell puig, el més finíssim lliscar de mar calma, la porta oberta al solell i a la mar. I el vell d'altres barbes i vents calrosos, la seva brusca llet. I el llevat, que entren els horabaixes d'estiu, les olors que a la falda s'emporta. I en fer-se fosc i estiu les granotes i els *shorts*, La plètora alada de les nits. Les llàgrimes vives del foc a les mans, a les CORDES que canten. La jove que ens omple els gots se la sap de cor. La canta, la joia vella. “Vessa'm als llavis l'almoïna de la joventut, la flor nua de la primera nit. La meva estimada, besa-la al coll, la pell de gallina, i es bada i tota se m'enyora, d'olor”. L'estiu contra la calç rebut, borinots i falenes, vels de lenta matinada, lluny que tornes d'esma a mi, llum, èbria de llum.

ALBERT ROIG